

Sygn. akt VI GC 2444/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska	
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Moszyk	

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2019 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 1 324,38 złotych (jeden tysiąc trzysta dwadzieścia cztery złote trzydzieści osiem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 29 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 317 złotych (trzysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 2444/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 marca 2018 roku złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. kwoty 1 324,38 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 29 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 30 lipca 2017 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki B. o numerze rejestracyjnym (...). Poszkodowany zlecił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. naprawę uszkodzonego pojazdu oraz zgłosił zaistniałą szkodę w pojeździe z ubezpieczenia autocasco pozwanemu. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. dokonał naprawy, której koszty wyniosły 14 635,83 złotych brutto, a pozwany tytułem odszkodowania wypłacił łącznie kwotę 11 290,29 złotych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 03 października 2018 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 3673/18 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia (...) spółka akcyjna z siedzibą w S. wniósł o oddalenie powództwa podnosząc, że strony rozpoczęły negocjacje ugodowe oraz z ostrożności – zaprzeczył wszystkim twierdzeniom i dowodom przedłożonym przez powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 lipca 2017 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki B. o numerze rejestracyjnym (...) należący do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., a użytkowany przez leasingobiorcę O. J..

W dniu zdarzenia przedmiotowy pojazd objęty był dobrowolnym ubezpieczeniem autocasco, na mocy umowy zawartej z (...) spółką akcyjną z siedzibą w S..

niesporne

O. J. zlecił naprawę uszkodzonego pojazdu zakładowi naprawczemu prowadzonemu przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.. Strony ustaliły stawkę za jedną roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych w kwocie 215 złotych netto oraz za jedną roboczogodzinę prac lakierniczych w kwocie 215 złotych netto.

W dniu 19 września 2017 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. wystawił O. J. fakturę numer (...) tytułem naprawy pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) na kwotę 14 635,83 złotych brutto.

zlecenie naprawy pojazdu – k. 21 akt, pełnomocnictwo – k. 33, 37 akt, faktura – k. 22-23 akt, kalkulacja naprawy – k. 24-27 akt, protokół szkody w pojeździe – k. 28, 29 akt

W dniu 24 sierpnia 2017 roku O. J. zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. umowę o przelew wierzytelności z polisy AC poszkodowanego przysługującej mu z tytułu odszkodowania w związku z naprawą pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) w celu pokrycia kosztu naprawy tego pojazdu.

W dniu 12 października 2017 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. umowę zlecenia oraz w jej wykonaniu – umowę o powierniczy przelew wierzytelności z polisy AC poszkodowanego z tytułu odszkodowania w związku z naprawą pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...).

W dniu 15 stycznia 2017 roku O. J. zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę o przelew wierzytelności z polisy AC poszkodowanego przysługującej mu z tytułu pozostałej części odszkodowania w związku z naprawą pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) w celu pokrycia kosztu naprawy tego pojazdu.

umowa o przelew wierzytelności z polisy AC poszkodowanego – k. 30 akt, umowa o powierniczy przelew wierzytelności – k. 32 akt, zlecenie do powierniczej umowy o przelew wierzytelności – k. 31 akt, pełnomocnictwo – k. 33, 37 akt, pełnomocnictwo – k. 39 akt, umowa cesji – k. 41-42 akt

(...) spółka akcyjna z siedzibą w S. tytułem odszkodowania wypłacił łącznie kwotę 11 290,29 złotych.

niesporne

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez powoda w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary. Pozostałe dokumenty nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy nowych i istotnych okoliczności.

Jednocześnie Sąd zważył, że zarządzeniem z dnia 10 stycznia 2018 roku Sąd zobowiązał pełnomocnika pozwanego A. D. do przedłożenia akt szkody o numerze rejestracyjnym (...)/ (...), w terminie 14 dni, pod rygorem skutków z art. 233 § 2 k.p.c., zgodnie z którym Sąd oceni według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, jakie znaczenie nadać odmowie przedstawienia przez stronę dowodu lub przeszkodom stawianym przez nią w jego przeprowadzeniu wbrew postanowieniu Sądu, przy czym mimo odebrania powyższego zobowiązania (z.p.o. – k. 71 akt), żadna korespondencja w jego wykonaniu do akt nie wpłynęła.

Zarządzeniem z dnia 10 listopada 2018 roku oraz z dnia 10 stycznia 2019 roku Sąd – wobec treści sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym – zobowiązywał strony do jednoznacznego oświadczenia, czy zawarły one ugodę albo zamierzają ją zawrzeć na rozprawie, pod rygorem uznania, że takiej możliwości nie widzą i dalszego prowadzenia postępowania zgodnie z wnioskami stron. W odpowiedzi na powyższe jedynie powód w piśmie procesowym z datą w nagłówku „dnia 10 grudnia 2018 roku” (k. 63-65 akt) wskazał, że nie widzi możliwości zawarcia ugody w niniejszej sprawie.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 20 marca 2019 roku Sąd oddalił wniosek powoda o zobowiązanie wskazanych przez niego podmiotów do przedłożenia cenników usług zawierających stosowane przez nie stawki za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych uznając, iż powód w żaden sposób nie wykazał, ażeby zwracał się samodzielnie o uzyskanie takich informacji i że miał jakiegokolwiek trudności w ich zdobyciu, zaś w kontradictoryjnym modelu procesu cywilnego nie jest rolą Sądu gromadzenie dowodów na poparcie twierdzeń którejkolwiek ze stron. Sąd zważył przy tym, że z uwagi na treść zarzutów zawartych w sprzeciwie od nakazu zapłaty, a w zasadzie ich brak – nie sposób uznać, ażeby okoliczność tę – wysokość stawki za prace naprawcze – pozwany kwestionował, o czym szerzej w poniższej części uzasadnienia.

Sąd oddalił również wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka K. K. na okoliczność potwierdzenia przebiegu naprawy oraz rodzaju części użytych do naprawy (okoliczności te nie były bowiem w żaden sposób podnoszone przez powoda jako sporne), a także na okoliczność potwierdzenia rynkowego charakteru stawek za prace naprawcze stosowane przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B., mając na uwadze, że ustalenie tej okoliczności wymagało wiadomości specjalnych zastrzeżonych dla biegłego sądowego, jak również, że pozwany nie sformułował w tym zakresie żadnych zarzutów.

Sąd nie dopuścił i nie przeprowadził dowodu z opinii biegłego sądowego, gdyż powód cofnął przedmiotowy wniosek dowodowy (k. 63-65 akt).

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. kwoty 1 324,38 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 29 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem pozostałej części odszkodowania obejmującego koszty naprawy pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) uszkodzonego w wyniku zdarzenia z dnia 30 lipca 2017 roku, ustalonego w oparciu o łączącą pozwanego i poprzednika prawnego powoda umowę dobrowolnego ubezpieczenia autocasco.

Rozstrzygając niniejszą sprawę Sąd miał na uwadze, że pozwany mimo zobowiązania Sądu nie przedłożył akt szkody o numerze (...) prowadzonych przez ten podmiot, jak również, że w sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym pozwany (...) spółka akcyjna z siedzibą w S. wniósł o oddalenie powództwa podnosząc, że strony rozpoczęły negocjacje ugodowe, z ostrożności zaprzeczając jednakże wszystkim twierdzeniom i dowodom przedłożonym przez powoda.

W tym miejscu wskazać należy, że powyższe ogólne zaprzeczenie nie jest wystarczające do uznania, że okoliczności faktyczne niniejszej sprawy zostały zaprzeczone tak, jak tego wymagają przepisy postępowania cywilnego. Strona wdająca się w spór winna bowiem podjąć polemikę i dowodzić faktów, z których wyciągać chce korzystne

dla siebie skutki prawne lub podjąć obronę w sytuacji, gdy materiał dowodowy wskazuje na zaistnienie okoliczności wyłączającej zasadność jej roszczenia, co jednakże wymaga odniesienia się do poszczególnych faktów, a nie ograniczenia się do ogólnego zaprzeczenia (tak A. B., Postępowanie cywilne a skutki braku odniesienia się do twierdzeń strony przeciwnej.).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 09 lipca 2009 roku (sygn. akt III CSK 341/2008) i co nie budzi wątpliwości w praktyce orzeczniczej, twierdzenie pozwanego, że zaprzecza wszystkim twierdzeniom strony przeciwnej (poza tymi, których wyraźnie nie przyzna) nie jest skuteczne. Fakty i dowody związane z konkretnymi okolicznościami, z którymi pozwany się nie zgadza, powinien on wskazać, jeżeli ma to służyć obronie jego racji, powinien się on ustosunkować do twierdzeń strony powodowej, czego w niniejszym postępowaniu bezsprzecznie pozwany nie uczynił. Zaprzeczenie wszystkiemu nie jest więc skuteczne i nie powoduje, że wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sporu fakty stają się sporne i jako takie wymagają dowodu. Strona pozwana pragnąc zaprzeczyć twierdzeniom pozwu winna więc poza ogólnikowym stwierdzeniem podnieść także kontrargumenty wskazujące, co jest powodem rzeczonego zaprzeczenia, a co nie miało miejsca w niniejszej sprawie. Nadto, jak wynika z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 roku (sygn. akt II CSK 22/07) każda ze stron jest obowiązana do złożenia zgodnych z prawdą wyjaśnień odnośnie okoliczności sprawy i oświadczeń co do twierdzeń strony przeciwnej dotyczących okoliczności faktycznych (art. 3 k.p.c. i art. 210 § 2 k.p.c.), przy czym ogólnikowe zaprzeczenie wszystkim twierdzeniom strony przeciwnej w zasadzie nie czyni zadość temu obowiązkowi. Obowiązek ten aktualizuje się zwłaszcza w sytuacji, gdy przedmiotem twierdzeń jednej ze stron są liczne okoliczności. Strona powinna wówczas wypowiedzieć się szczegółowo co do konkretnych twierdzeń strony przeciwnej, zaś często stosowane w praktyce zaprzeczenie ogólne wszystkim twierdzeniom wyraźnie nieprzyznanym jest obejściem powyższego obowiązku, a co za tym idzie jest pozbawione skutków wypowiedzenia się co do twierdzeń drugiej strony i nie pozbawia Sądu możliwości skorzystania z uprawnienia przewidzianego w art. 230 k.p.c., zgodnie z którym gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane.

Obowiązek wypowiedzenia się co do twierdzeń strony przeciwnej i przytoczenia własnych twierdzeń co do okoliczności faktycznych na poparcie swojego stanowiska ma na celu zakreślenie kręgu okoliczności spornych i bezspornych między stronami, co z kolei decydująco wpływa na kierunek prowadzenia ewentualnego postępowania dowodowego. Należy więc przyjąć, że w sytuacji, gdy jedna ze stron zaprzecza określonym twierdzeniom strony przeciwnej, powinna to uczynić w sposób wyraźny, a w sytuacji, gdy twierdzenie strony przeciwnej poparte jest określonymi dowodami, zaprzeczenie powinno być uzupełnione ustosunkowaniem się do tych dowodów. Tylko takie zaprzeczenie twierdzeniom strony przeciwnej czyni zadość obowiązkowi wynikającemu z art. 210 § 2 k.p.c. Powyższe wynika stąd, że w procesie cywilnym kluczowym zagadnieniem jest określenie, które fakty są między stronami sporne, a w konsekwencji wymagające udowodnienia. Stąd też nie można składając sprzeciwu od nakazu zapłaty twierdzić, że nie zgadzając się z pozwem przeczy się wszystkim faktom powołanym przez powoda. Fakty i dowody związane z konkretnymi okolicznościami, z którymi pozwany nie zgadza się, powinien on bowiem wskazać, jeśli ma to służyć obronie jego racji, a mianowicie ustosunkować do twierdzeń powoda.

W tej sytuacji w niniejszej sprawie kiedy to pozwany w istocie nie sformułował żadnych konkretnych zastrzeżeń co do żądania pozwu w zakresie zarówno samej zasady odpowiedzialności pozwanego, jak i wysokości żądania, Sąd uznał roszczenie powoda za zasługujące na uwzględnienie w całości, mając na uwadze całokształt przeprowadzonych w sprawie dowodów, w tym z dokumentów przedłożonych przez powoda, z których wynikało, że pozwanego i poprzednika prawnego powoda łączyła umowa dobrowolnego ubezpieczenia majątkowego autocasco dotycząca pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...), że w dnia 30 lipca 2017 roku doszło do uszkodzenia tego pojazdu, a następnie jego naprawy przez zakład naprawczy prowadzony przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. za kwotę 14 635,83 złotych brutto, a pozwany uiścił na rzecz poszkodowanego część należnego z tego tytułu odszkodowania. Skoro zatem pozwany nie sformułował żadnych zarzutów odnośnie domagania się przez powoda pozostałej części odszkodowania, jego wysokość uznać należało w istocie również za nieskutecznie zakwestionowaną.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 805 k.c. w zw. z art. 230 k.p.c. w zw. z art. 4 oraz art. 7 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 684) zasądził od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 1 324,38 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 29 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł natomiast zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w dyspozycji art. 98 k.p.c. w zw. art. 99 k.p.c. i 108 § 1 k.p.c., zasądzając od pozwanego jako strony przegrywającej na rzecz powoda – jako strony wygrywającej zwrot poniesionych przez niego kosztów postępowania w kwocie 317 złotych. Na koszty te składają się: koszty zastępstwa procesowego w kwocie 270 złotych ustalone w oparciu o przepis § 2 punkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 265), kwota 17 złotych tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i kwota 30 złotych tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 07 kwietnia 2019 roku